Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL ANTHONY COLLINS
prezentate la 27 aprilie 2023 [1]

Cauza C-746/21 P

Altice Group Lux Sàrl, fostă New Altice Europe BV, în lichidare
împotriva

Comisiei Europene

„Recurs – Concurență – Controlul concentrărilor economice între întreprinderi – Regulamentul (CE) nr. 139/2004 – Articolul 4 alineatul (1) – Obligație de notificare prealabilă – Articolul 7 alineatul (1) – Obligație de suspendare – Articolul 14 alineatul (2) – Decizie de aplicare a unor amenzi pentru neîndeplinirea obligației de notificare și punerea în aplicare a unei concentrări înainte de declararea acesteia drept compatibilă – Principiul proporționalității – Denaturarea faptelor”

I. Introducere

1. Prezentul recurs se referă la „gun jumping”, respectiv nerespectarea obligației de notificare și a obligației de suspendare prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (Regulamentul CE privind concentrările) [2]. Acest regulament impune părților implicate în concentrare să notifice Comisiei Europene o concentrare care intră sub incidența regimului de notificare obligatorie. De asemenea, le interzice acestora să pună în aplicare o concentrare înainte de autorizarea acesteia de către Comisie. Regulamentul nr. 139/2004 conferă Comisiei competența de a aplica amenzi părților care încalcă ambele obligații. Exercitarea acestei competențe se află la originea prezentului recurs.

II. Situația de fapt, procedura și concluziile formulate

2. La 9 decembrie 2014, New Altice Europe BV (denumită în continuare „Altice”) a încheiat un contract de achiziționare de acțiuni (Share Purchase Agreement [3], denumit în continuare „SPA”) cu Oi SA (denumită în continuare „vânzătorul”) pe baza căruia Altice urma să dobândească controlul exclusiv asupra PT Portugal (denumită în continuare „întreprinderea-țintă”), în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 139/2004. Acest contract cuprindea aranjamente restrictive, în special clauza 6 punctul 1 litera b), care avea ca scop reglementarea

[1] Limba originală: engleza.

[2] JO 2004. L 24, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 201.

[3] Denumit „acordul referitor la operațiune” în decizia atacată (definit la punctul 4 din prezentele concluzii).

modului de gestionare a întreprinderii-țintă între data încheierii contractului și data finalizării achiziției și în temeiul căreia vânzătorul accepta să se abțină de la adoptarea anumitor măsuri și decizii comerciale fără autorizarea prealabilă din partea Altice (denumite în continuare „aranjamentele anterioare finalizării achiziției”) [4].

3. În urma contactelor cu Comisia din faza de prenotificare, Altice a notificat în mod oficial concentrarea la 25 februarie 2015. La 20 aprilie 2015, Comisia a declarat-o compatibilă cu piața internă, sub rezerva asumării anumitor angajamente.

4. La 24 aprilie 2018, Comisia a adoptat Decizia C(2018) 2418 final în cazul M.7993 – Altice/PT Portugal (denumită în continuare „decizia în litigiu”). Aceasta a amendat Altice cu 62 250 000 de euro pentru punerea în aplicare a unei concentrări înainte de autorizarea acesteia, întrucât a încălcat astfel articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, precum și cu 62 250 000 de euro pentru punerea în aplicare a unei concentrări înainte de notificarea acesteia, ceea ce constituia o încălcare a articolului 4 alineatul (1) din regulamentul menționat [5]. Comisia a constatat că aranjamentele anterioare finalizării achiziției au conferit Altice posibilitatea de a exercita o influență decisivă asupra întreprinderii-țintă, că Altice exercitase efectiv această influență și că se angajase într-o serie de schimburi de informații cu întreprinderea-țintă în acest context [6].

5. Altice a solicitat anularea deciziei în litigiu. Prin Hotărârea din 22 septembrie 2021 [7], Tribunalul, în exercitarea competenței sale de fond, a redus la 56 025 000 de euro amenda aplicată pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004. Acesta a respins celelalte capete de cerere. Punctele 1-29 din hotărârea atacată furnizează precizări cu privire la contextul acțiunii.

6. Prin recursul formulat, Altice solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate și a articolelor 1, 2, 3 și 4 din decizia în litigiu sau, cu titlu subsidiar, exercitarea competenței sale de fond pentru reducerea substanțială a amenzilor impuse la articolele 3 și 4 din decizia în litigiu, astfel cum a fost modificată de Tribunal, sau, cu titlu mai subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri și celei desfășurate în fața Tribunalului.

7. Comisia solicită Curții:

– respingerea recursului;

– obligarea Altice la plata propriilor cheltuieli de judecată.

8. Consiliul, care nu s-a referit decât la primul motiv de recurs, solicită Curții:

– respingerea primului motiv de recurs;

– obligarea Altice la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

4 Pentru mai multe detalii, a se vedea considerentele 58-66 din decizia atacată.

5 Articolele 1-4 din decizia în litigiu.

6 Considerentele (479)-(491) ale deciziei în litigiu.

7 Hotărârea din 22 septembrie 2021, Altice Europe/Comisia (T-425/18, EU:T:2021:607) (denumită în continuare „hotărârea atacată”).

III. Cu privire la motivele de recurs

9. Cele șase motive de recurs se împart în trei categorii. Prin intermediul primului și al celui de al doilea motiv se contestă legalitatea și aplicarea articolului 4 alineatul (1) și a articolului 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004, precum și aplicarea acestora în situația de fapt din prezenta cauză. Prin intermediul celui de al treilea, al celui de al patrulea și al celui de al cincilea motiv este abordat aspectul dacă Altice a pus în aplicare concentrarea. Prin intermediul celui de al șaselea motiv se contestă nivelul amenzilor aplicate de Comisie.

A. Primul și al doilea motiv: legalitatea și aplicarea articolului 4 alineatul (1) și a articolului 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004

1. Rezumatul argumentației

10. Prin intermediul primului motiv de recurs, Altice susține că Tribunalul a respins în mod eronat motivul său întemeiat pe articolul 277 TFUE, prin care a contestat aplicabilitatea articolului 4 alineatul (1) și a articolului 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004 din perspectiva nelegalității acestora.

11. Altice susține că articolul 4 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004 nu permit Comisiei să aplice o a doua amendă aceleiași persoane pentru comportamente deja sancționate în temeiul articolului 7 alineatul (1) și al articolului 14 alineatul (2) litera (b). Articolul 4 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004 sunt disproporționate și redundante și, prin urmare, nelegale, întrucât articolul 7 alineatul (1) interzice orice punere în aplicare prematură a unei concentrări și urmărește același obiectiv ca și articolul 4 alineatul (1). Această anomalie își are originea în reforma Regulamentului nr. 139/2004. În versiunea sa anterioară, articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 prevedea o obligație de notificare, în timp ce versiunea sa actuală conține o obligație de suspendare.

12. Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, Altice susține că, chiar dacă obiecția sa întemeiată pe articolul 277 TFUE ar fi respinsă, Tribunalul a săvârșit o eroare în aprecierea sa potrivit căreia Comisia putea aplica amenzi distincte pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 în împrejurările prezentei cauze. Aceasta invocă aceleași argumente identice cu cele enunțate în cadrul primului motiv, și anume că aceste dispoziții urmăresc aceleași obiective și, prin urmare, încalcă interdicția dublei sancțiuni și principiul concursului de legi. Cu titlu subsidiar, în cazul în care Curtea ar considera că articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 urmăresc obiective autonome, principiul care guvernează concursul de infracțiuni împiedică aplicarea a două amenzi distincte în temeiul acestuia. În aceste condiții, Tribunalul ar fi trebuit de asemenea să examineze proporționalitatea amenzilor.

13. Comisia și Consiliul nu sunt de acord cu aceste argumente.

2. Apreciere

14. Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi [8], versiunea anterioară a Regulamentului nr. 139/2004, prevedea notificarea concentrărilor economice în termen de cel mult o săptămână de la încheierea acordului (ori anunțarea ofertei publice sau preluarea pachetului de control). Acest termen a început să curgă în momentul în care a avut loc primul dintre aceste evenimente. Articolul 7 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 4064/89 prevedea că o concentrare nu putea fi pusă în aplicare nici înainte de notificarea sa, nici în primele trei săptămâni de la aceasta, sub rezerva prelungirii acestei interdicții. Articolul 14 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 4064/89 a conferit Comisiei competența de a aplica amenzi cuprinse între 1 000 [de unități monetare] și 50 000 [de unități monetare] în cazul în care părțile nu notificau o concentrare în conformitate cu articolul 4 din regulamentul menționat. Articolul 14 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 4064/89 prevedea că Comisia putea aplica amenzi care să nu depășească 10 % din cifra totală de afaceri a întreprinderilor în cauză pentru încălcarea articolului 7 alineatul (1) sau (2) din acest regulament.

15. Regulamentul nr. 139/2004 include o obligație de notificare și o obligație de suspendare (sau de nepunere în aplicare), care diferă de cele din versiunea anterioară în ceea ce privește aspectele esențiale enunțate în continuare. Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, intitulat „Notificarea prealabilă a concentrărilor și trimiterea prealabilă notificării la cererea părților care fac notificarea”, prevede că obligația de notificare ia naștere după încheierea acordului în cauză (sau după anunțarea ofertei publice), dar înainte de punerea în aplicare a acestuia. Articolul 7 din Regulamentul nr. 139/2004 este intitulat „Suspendarea concentrărilor”: potrivit alineatului (1) al acestui articol, o concentrare nu este pusă în aplicare nici înainte de notificare, nici înainte de a fi declarată compatibilă cu piața internă. Potrivit articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, Comisia poate aplica amenzi care nu depășesc 10 % din cifra totală de afaceri în cazul în care o concentrare nu este notificată și în cazul în care este pusă în aplicare în mod prematur [9].

16. Contrar celor susținute de Altice, dispozițiile relevante ale Regulamentului nr. 139/2004 sunt similare din punct de vedere material cu cele din versiunea anterioară: acestea fac distincție între obligația de notificare și obligația de nepunere în aplicare și permit aplicarea de amenzi pentru încălcarea fiecăreia dintre aceste obligații. Diferențele dintre cele două versiuni nu permit, în opinia noastră, să se formuleze concluzii cu privire la interpretarea Regulamentului nr. 139/2004 de natură să susțină poziția invocată de Altice.

17. Potrivit articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, obligația de notificare apare (i) după încheierea acordului și (ii) înainte de punerea în aplicare a acestuia. Această dispoziție nu impune o obligație de suspendare *per se*. Titlul și textul său se axează pe obligația de notificare, o cerință procedurală care se cristalizează odată ce sunt îndeplinite cele două condiții menționate anterior. Sub rezerva unui termen de prescripție de trei ani [10], articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004 permite Comisiei să aplice amenzi în cazul în care constată că această interdicție a fost încălcată. Comisia trebuie să aprecieze faptele pentru a stabili printre

[8] JO 1989, L 395, p. 1.

[9] Regulamentul nr. 139/2004 prevede diverse derogări și excepții de la obligațiile de notificare și de suspendare care nu sunt relevante pentru prezentul recurs.

[10] Articolul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 2988/74 al Consiliului din 26 noiembrie 1974 privind termenele de prescripție a acțiunilor și a aplicării sancțiunilor conform normelor Comunității Economice Europene privind transporturile și concurența (JO 1974, L 319, p. 1).

altele dacă, când și cum a avut loc punerea în aplicare, întrucât reprezintă una dintre condițiile care determină existența unei încălcări a articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004. Cealaltă condiție o constituie încheierea acordului relevant.

18. Articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 se concentrează asupra obligației de suspendare a concentrărilor. Acesta prevede că părțile nu pot pune în aplicare concentrările nici înainte de notificare, nici înainte de a fi declarate compatibile cu piața internă. Sub rezerva unui termen de prescripție de cinci ani [11], articolul 14 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 139/2004 permite Comisiei să aplice amenzi pentru încălcarea acestei interdicții. Comisia trebuie să aprecieze faptele pentru a stabili dacă și când a fost pusă în aplicare concentrarea. Amploarea și durata punerii în aplicare sunt factori relevanți pentru stabilirea nivelului oricărei amenzi care urmează să fie impusă pentru nerespectarea acestei obligații [12]. În contextul unei încălcări a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, încheierea unui acord nu este în mod necesar decisivă, întrucât nu constituie o cerință de formă prevăzută de această dispoziție [13].

19. Curtea a arătat că articolul 14 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 139/2004 prevede posibilitatea de a aplica amenzi distincte atunci când articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 sunt încălcate concomitent prin punerea în aplicare a unei concentrări înainte de notificarea acesteia [14]. În cazul în care Comisia suspectează că părțile (i) nu au notificat o concentrare la timp și (ii) au pus-o în aplicare înainte de autorizare, este probabil să existe o suprapunere între împrejurările de fapt pe care trebuie să le investigheze în temeiul punctelor (i) și (ii), și anume natura măsurilor luate de părți și momentul în care au fost luate, acestea putând fi asimilate punerii în aplicare [15].

20. Astfel cum, în mod întemeiat în opinia noastră, s-a arătat la punctele 56, 57 și 60, 63 și 64 din hotărârea atacată, prin trimitere la jurisprudența Curții, articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 impun obligații diferite: primul impune notificarea în timp util, în timp ce a doilea interzice punerea în aplicare prematură; prin urmare, acestea au obiective autonome [16]. Acestea se referă la comportamente diferite, deși existența acestor comportamente poate fi stabilită, în anumite cazuri, prin raportare la unele dintre aceleași fapte.

21. Având în vedere că articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 au obiective autonome, primul nu poate fi considerat redundant în raport cu cel de al doilea. Astfel cum se arată la punctele 54 și 55 din hotărârea atacată, cu invocarea jurisprudenței Curții [17], o încălcare a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 nu determină întotdeauna o încălcare a articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004. În cazul în

[11] *Ibidem.*

[12] Considerentul (595) al deciziei în litigiu.

[13] Ceea ce nu înseamnă că nu se poate ține seama de termenii acordului atunci când sunt relevanți pentru a aprecia dacă a avut loc punerea în aplicare.

[14] Hotărârea din 4 martie 2020, Marine Harvest/Comisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, punctul 106).

[15] A se vedea de exemplu considerentul (490) al deciziei în litigiu, în care Comisia invocă elemente de probă prezentate în contextul aplicării articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 pentru a aprecia dacă obligația prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 a fost încălcată.

[16] Hotărârea din 4 martie 2020, Marine Harvest/Comisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, punctele 103 și 104). Altice arată că obligațiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) și la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 au ca obiectiv asigurarea unui control efectiv al concentrărilor. După cum subliniază Consiliul, ar putea fi descris mai exact ca fiind obiectivul general al Regulamentului nr. 139/2004. Abordarea Altice nu contribuie la aprecierea în detaliu a aspectului dacă obligațiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) și la articolul 7 alineatul (1) urmăresc obiective autonome.

[17] Hotărârea din 4 martie 2020, Marine Harvest/Comisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, punctele 101, 102 și 109).

care o notificare a fost transmisă la timp, părțile la o concentrare pot lua măsuri pentru a pune în aplicare respectiva concentrare după notificare, dar înainte de autorizare, caz în care numai articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 poate fi relevant.

22. Scopul reglementării concentrărilor este de a se asigura că acestea nu conduc la modificări de durată ale structurii pieței de natură să reducă concurența. Regulamentul nr. 139/2004 instituie un sistem de control exclusiv al concentrărilor de dimensiune comunitară și le interzice pe cele care împiedică în mod semnificativ concurența efectivă. Încurajarea respectării atât a obligației de notificare, cât și a obligației de suspendare, permițând aplicarea de amenzi în cazul încălcării uneia sau a ambelor obligații, asigură faptul că concentrările nu rămân nedetectate, fiind evitate problemele care apar în urma anulării celor care creează probleme. Importanța respectării fiecăreia dintre aceste obligații în cadrul regimului de notificare și de autorizare prealabilă obligatorie prevăzut de Regulamentul nr. 139/2004 este, așadar, clară [18]. Altice nu a prezentat niciun argument convingător de natură să submineze această abordare. Această concluzie reflectă motivarea enunțată în hotărârea atacată și este conformă cu jurisprudența Curții la care se face referire această hotărâre pentru respingerea excepției de nelegalitate invocate de Altice în ceea ce privește articolul 4 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004.

23. În sfârșit, nu acceptăm argumentul Altice potrivit căruia Tribunalul nu a examinat argumentele și elementele de probă pe care le-a prezentat cu privire la interzicerea dublei sancțiuni și la concursul de legi sau de infracțiuni. Altice a prezentat aceste argumente în fața Tribunalului, aparent pornind de la premisa că articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 „protejează același interes juridic” [19]. Înainte de respingerea acestor argumente, la punctele 56 și 57 din hotărârea atacată a fost abordată această premisă [20].

24. Adăugăm că, în măsura în care se referă la noțiuni precum „concurs de legi”, „concurs aparent de infracțiuni”, „concurs fals de infracțiuni” și „principiul consumului”, pledoariile Altice sunt imprecise [21]. Potrivit Altice, aceste noțiuni conexe, precum și interzicerea „dublei sancțiuni” pe care pare să o implice, fac parte din tradițiile juridice comune ale statelor membre și constituie astfel principii generale ale dreptului Uniunii. Cu titlu probatoriu, Altice a prezentat Tribunalului cinci avize juridice pentru a demonstra modul în care sistemele juridice penale din Belgia, Spania, Franța, Italia și Portugalia interpretează și aplică aceste noțiuni. Două teme se desprind din aceste opinii. În primul rând, sistemele juridice penale ale acestor state membre conțin o varietate de norme aplicabile în situațiile în care, de exemplu, „același comportament” sau „aceleași fapte” conduc la încălcări ale mai multor dispoziții legale, comportamentele sunt legate printr-o „legătură logică” sau printr-o „intenție similară”, o infracțiune cuprinde un comportament care este vizat de o altă infracțiune, „infracțiunile generale” sunt subsumate unor „infracțiuni specializate” sau sunt considerate subsidiare acestora, iar „infracțiunile grave” absorb „infracțiunile mai puțin grave”. În al doilea rând, legislația națională aplicabilă în aceste situații se

[18] A se vedea considerentele (21) și (26) ale Regulamentului (CE) nr. 4064/89. A se vedea de asemenea Hotărârea din 31 mai 2018, Ernst & Young [C-633/16, EU:C:2018:371 (punctele 41 și 42 și jurisprudența citată) (denumită în continuare „Hotărârea Ernst & Young”)], și Hotărârea din 4 martie 2020, Marine Harvest/Comisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, punctul 109).

[19] Punctul 51 din hotărârea atacată.

[20] Punctele 51-67 din hotărârea atacată, care abordează excepția de nelegalitate.

[21] Înțelegem că Altice nu contestă punctele 326-330 din hotărârea atacată, care se referă la aplicarea principiului deducerii din dreptul german (*Anrechnungsprinzip*).

întemeiază pe sau constituie o expresie a principiilor echității procedurale, legalității, proporționalității sancțiunilor și *ne bis in idem*[22], toate acestea fiind consacrate în dreptul Uniunii[23].

25. În stadiul actual, aproape toate trimiterile la noțiunile pe care se întemeiază Altice se regăsesc în hotărârile referitoare la punerea în aplicare a concentrărilor. Doar în câteva hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului acestea sunt menționate în mod incident, în contextul trimiterilor la dreptul național. În lipsa unor definiții precise și comune ale acestor noțiuni, a unui consens că acestea și consecințele care decurg din acestea fac parte din tradițiile juridice ale statelor membre și a unui indiciu că acestea completează o lacună identificabilă în dreptul Uniunii, nu suntem convinși că este util sau înțelept să aplicăm sau să le reținem în contextul prezentei cauze.

26. Având în vedere cele de mai sus, propunem Curții să respingă primul motiv de recurs.

27. Întrucât Altice invocă aceleași argumente în cadrul celui de al doilea motiv de recurs, rezultă că acesta trebuie respins din aceleași considerente.

28. Vom aborda argumentele prezentate de Altice cu privire la proporționalitatea amenzilor în cadrul secțiunii dedicate celui de al șaselea motiv de recurs.

B. Al treilea, al patrulea și al cincilea motiv: punerea în aplicare a concentrării

1. Al treilea motiv: noțiunea de punere în aplicare

a) Rezumatul argumentației

29. Acest motiv se referă la aranjamentele anterioare finalizării achiziției. El cuprinde trei aspecte. În primul rând, Altice susține că hotărârea atacată confundă noțiunea de concentrare de la articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 cu noțiunea de punere în aplicare de la articolul 4 alineatul (1) și de la articolul 7 alineatul (1) din acesta. Aceasta susține că punerea în aplicare nu ar fi putut avea loc decât la transferul către Altice al acțiunilor întreprinderii-țintă, care a avut loc după ce Comisia a declarat concentrarea compatibilă cu piața internă. Acest lucru este demonstrat și de împrejurarea că, în cazul în care Comisia ar fi interzis concentrarea sau dacă părțile ar fi decis să renunțe la acord, nu ar fi fost necesare măsuri în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 139/2004 pentru a restabili situația concurențială care exista înainte de semnarea SPA[24]. Hotărârea atacată denaturează argumentele Altice cu privire la acest aspect[25].

30. În al doilea rând, în hotărârea atacată s-a săvârșit o eroare atunci când s-a considerat că aranjamentele anterioare finalizării achiziției constituiau o punere în aplicare parțială, deoarece Tribunalul nu a respins afirmația potrivit căreia aceste aranjamente nu constituiau o modificare

[22] Curtea a statuat că principiul *ne bis in idem* nu se aplică atunci când aceeași autoritate aplică sancțiuni pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 printr-o singură decizie, precum în speță (Hotărârea din 4 martie 2020, Marine Harvest/Comisia, C-10/18 P, EU:C:2020:149, punctul 78). Invitată să își prezinte observațiile cu privire la această hotărâre, Altice a informat Tribunalul că nu își mai menține motivul întemeiat pe principiul *ne bis in idem*.

[23] A se vedea în mod similar Cartea verde a Comisiei privind apropierea, recunoașterea reciprocă și executarea sancțiunilor penale în Uniunea Europeană [COM(2004) 0334 final], secțiunea 3.1.1.7.

[24] Punctele 69-89, 96, 132 și 144 din hotărârea atacată.

[25] Punctul 87 din hotărârea atacată.

de durată a controlului. Acestea au durat mai puțin de cinci luni, iar SPA a stabilit o dată de încheiere definitivă a acestora. De asemenea, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că considerentele enunțate la punctul 49 din această hotărâre nu sunt relevante.

31. În al treilea rând, Altice susține că în hotărârea atacată s-a considerat în mod eronat că, pentru a fi accesorii în sensul Comunicării Comisiei privind restricțiile direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrărilor economice [26], aranjamentele anterioare finalizării achiziției trebuie să păstreze valoarea întreprinderii-țintă. Aranjamentele anterioare finalizării achiziției în speță intrau în domeniul de aplicare al acestei comunicări, întrucât au jucat un rol legitim în asigurarea integrității întreprinderii achiziționate între momentul semnării contractului și momentul finalizării achiziției și au pus bazele integrării sale în cadrul Altice [27].

32. Comisia arată că Altice nu a contestat constatările din hotărârea atacată potrivit cărora a pus în aplicare concentrarea prin exercitarea efectivă a unei influențe decisive asupra întreprinderii-țintă – spre deosebire de posibilitatea de a face acest lucru – înainte ca Comisia să o declare compatibilă cu piața internă. Întrucât constatările referitoare la exercitarea efectivă a unei influențe decisive sunt suficiente pentru a susține dispozitivul hotărârii atacate, și anume „respingerea în rest a acțiunii”, motivul întemeiat pe capacitatea Altice de a exercita o influență decisivă este inoperant și ar trebui respins în acest temei. În orice caz, aceasta contestă toate argumentele invocate de Altice în susținerea celui de al treilea motiv de recurs.

b) Apreciere

33. Nu suntem de acord cu argumentul Comisiei potrivit căruia al treilea motiv de recurs este inoperant în tot sau în parte. Altice a contestat constatarea din decizia în litigiu potrivit căreia aranjamentele anterioare finalizării achiziției îi dădeau posibilitatea de a exercita o influență decisivă. Raționamentul și concluziile Tribunalului cu privire la acest aspect nu au fost incluse cu titlu suplimentar și fac parte din raționamentul care a condus la respingerea acțiunii [28].

34. Jurisprudența Curții stabilește două considerații esențiale în ceea ce privește primul aspect din cadrul celui de al treilea motiv de recurs. Articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 limitează interdicția de punere în aplicare la concentrări, astfel cum sunt definite la articolul 3 din acesta [29]. În conformitate cu această din urmă dispoziție, se consideră că se realizează o concentrare în cazul în care modificarea de durată a controlului rezultă în urma fuzionării sau a preluării, înțelegându-se că controlul decurge din posibilitatea, conferită de drepturi, contracte sau alte mijloace, a exercitării unei influențe decisive asupra unei întreprinderi. O concentrare în sensul articolului 7 din Regulamentul nr. 139/2004 se produce de îndată ce părțile la concentrare pun în aplicare operațiuni sau tranzacții care contribuie la o modificare de durată a controlului asupra întreprinderii-țintă [30]. Aceste considerații se aplică în egală măsură articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004.

[26] JO 2005, C 56, p. 24, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 204.

[27] Punctele 102-105, 117, 120, 121, 130 și 131 din hotărârea atacată.

[28] Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/RQ (C-831/18 P, EU:C:2020:481, punctele 52 și 53 și jurisprudența citată). Împrejurarea că Comisia ar fi putut ajunge la aceeași concluzie cu privire la încălcarea Regulamentului nr. 139/2004 fără a se întemeia pe capacitatea Altice de a exercita o influență decisivă reprezintă o chestiune diferită.

[29] Hotărârea Ernst & Young, punctele 43 și 44.

[30] Hotărârea Ernst & Young, punctele 45-47 și 52.

35. Contrar celor susținute de Altice, nu există niciun element în dispozițiile relevante ale Regulamentului nr. 139/2004 sau în interpretarea dată acestora de către Curte care să indice că posibilitatea de a exercita o influență decisivă este conferită numai printr-un transfer de acțiuni ale întreprinderii-țintă către cumpărător. Această stare de fapt reiese, de altfel, din cuprinsul articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 139/2004 și din Comunicarea jurisdicțională consolidată a Comisiei în temeiul Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi [31]. Prin urmare, Tribunalul a statuat în mod corect că ar putea apărea o modificare a controlului, întrucât SPA a oferit Altice posibilitatea de a exercita o influență decisivă asupra întreprinderii-țintă de la data semnării SPA [32].

36. Articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 139/2004 prevede că Comisia poate solicita întreprinderilor să dizolve concentrarea prin cesionarea acțiunilor sau prin alte măsuri reparatorii. Astfel cum a arătat în mod întemeiat Tribunalul [33], această dispoziție nu definește noțiunea de concentrare. Contrar celor susținute de Altice, aceasta nu definește nici noțiunea de punere în aplicare. Prin urmare, Altice săvârșește o eroare atunci când susține, pe această bază, că punerea în aplicare nu intervine decât în acele împrejurări în care Comisia poate solicita măsuri de dizolvare în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 139/2004.

37. De asemenea, este neîntemeiată și afirmația Altice potrivit căreia la punctul 87 din hotărârea atacată a fost denaturat argumentul invocat de aceasta. Altice explică faptul că, la punctul 47 din cererea sa introductivă adresată Tribunalului, a făcut referire la *punere în aplicare*, în timp ce punctul 87 din hotărârea atacată se referă la argumentul Altice potrivit căruia numai operațiunile care impun măsuri de dizolvare în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 139/2004 caracterizează existența unei *concentrări* [34]. Astfel cum se arată la punctul 36 din prezentele concluzii, această dispoziție nu definește noțiunea de concentrare sau pe cea de punere în aplicare. Concluzia Tribunalului este, în orice caz, corectă, chiar dacă termenul „concentrare” este înlocuit cu termenul „punere în aplicare” [35].

38. În ceea ce privește al doilea aspect din cadrul prezentului motiv, punctele 85 și 94-97 din hotărârea atacată evaluează durata aranjamentelor anterioare finalizării achiziției. Tribunalul a făcut distincție între măsurile care contribuie la o modificare a controlului, care nu trebuie să fie de durată, și modificarea controlului în sine, care, pentru a constitui o concentrare, trebuie să fie de durată. Această analiză este corectă în lumina jurisprudenței Curții [36]. Prin urmare, este irelevant faptul că Altice s-a bazat pe aranjamentele anterioare finalizării achiziției pentru a exercita controlul asupra întreprinderii-țintă timp de 4 luni și 11 zile.

39. În plus, în împrejurările specifice ale prezentei cauze, orice îndoială cu privire la caracterul durabil al modificării controlului este înlăturată de observația potrivit căreia transferul de acțiuni în temeiul SPA a realizat fără întrerupere modificarea controlului asupra întreprinderii-țintă care a avut loc la momentul încheierii SPA, iar Altice a exercitat efectiv o influență decisivă asupra aspectelor activității întreprinderii vizate în temeiul aranjamentelor anterioare finalizării achiziției. Odată ce acțiunile întreprinderii-țintă au fost transferate către Altice, aceasta nu a mai

[31] JO 2008, C 95, p. 1, punctele 18-21 și 61 (denumită în continuare „Comunicarea jurisdicțională”).

[32] Punctele 77 și 84 ultima teză din hotărârea atacată.

[33] Punctul 87 din hotărârea atacată.

[34] Sublinierea noastră.

[35] Hotărârea din 11 mai 2017, Dyson/Comisia (C-44/16 P, EU:C:2017:357, punctele 30 și 31 și jurisprudența citată).

[36] Hotărârea Ernst & Young, punctul 52.

avut nevoie să se bazeze pe aranjamentele contractuale pentru a controla întreprinderea-țintă. Prin urmare, situația de fapt nu susține afirmația Altice potrivit căreia modificarea controlului ar fi fost temporară.

40. În ceea ce privește argumentul invocat de Altice întemeiat pe aplicarea criteriilor enunțate la punctul 49 din Hotărârea Ernst & Young, la punctul menționat se precizează că punerea în aplicare a unor operațiuni care nu prezintă o legătură funcțională directă cu punerea în aplicare a unei concentrări și, prin urmare, nu sunt necesare pentru a realiza o modificare a controlului nu intră în domeniul de aplicare al articolului 7 din Regulamentul nr. 139/2004. Altice susține că aranjamentele anterioare finalizării achiziției nu erau necesare, nu aveau nicio legătură funcțională cu transferul de acțiuni și, prin urmare, nu intrau în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

41. Comisia subliniază în mod întemeiat că situația avută în vedere la punctul 49 din Hotărârea Ernst & Young, care este descrisă mai detaliat la punctele 47 și 48 din aceasta, este o situație în care o concentrare este realizată „prin operațiuni parțiale succesive” și prin „[operațiuni] care sunt strâns legate între ele printr-o legătură condițională sau care iau forma unei serii de tranzacții cu valori mobiliare desfășurate pe parcursul unei perioade de timp rezonabil de scurte să fie tratate ca fiind o singură concentrare”. Astfel cum arată punctele 98-100 din hotărârea atacată, această situație de fapt nu se regăsea în speță. Criteriile enunțate la punctul 49 din Hotărârea Ernst & Young sunt, așadar, lipsite de relevanță în scopul aprecierii dacă operațiunile accesorii sau pregătitoare constituie punerea în aplicare a unei concentrări prin intermediul unei serii de operațiuni.

42. În ceea ce privește al treilea aspect, nu suntem de acord cu afirmația Altice potrivit căreia, în hotărârea atacată, s-a considerat în mod eronat că, pentru a fi accesorie în sensul Comunicării Comisiei privind restricțiile direct legate și necesare concentrărilor economice, aranjamentele anterioare finalizării achiziției trebuie să păstreze valoarea întreprinderii-țintă. Punctele 102 și 103 din hotărârea atacată au lăsat deschisă posibilitatea de a utiliza alte criterii decât păstrarea valorii întreprinderii. La punctul 104 se arată că Altice nu a prezentat elemente care să demonstreze că exista un risc pentru integritatea comercială a întreprinderii-țintă, iar nu pentru valoarea sa. Argumentul Altice se întemeiază, așadar, pe o interpretare eronată a hotărârii atacate.

43. Având în vedere cele de mai sus, propunem Curții să respingă al treilea motiv de recurs.

2. Al patrulea motiv: noțiunea de drept de veto

a) Rezumatul argumentației

44. Altice susține că la punctele 91-169 din hotărârea atacată s-a săvârșit o eroare în examinarea aranjamentelor anterioare finalizării achiziției, pe care decizia în litigiu le califică drept „drepturi de veto” ale Altice asupra deciziilor strategice care afectează întreprinderea-țintă. Altice invocă punctele 18 și 54 din Comunicarea jurisdicțională, potrivit cărora controlul poate fi dobândit pe bază contractuală numai în cazul în care întreprinderea în cauză deține „drepturi de veto față de deciziile comerciale strategice”, și anume „competența de a bloca adoptarea deciziilor strategice”. Potrivit Altice, SPA nu i-ar fi conferit această competență întrucât numai aranjamentele anterioare finalizării achiziției impuneau acordul său. Neacordarea acestui acord nu putea „provoca o situație de blocaj”, întrucât singura măsură corectivă pentru nerespectarea

aranjamentelor anterioare finalizării achiziției o constituia o despăgubire pentru pierderi. Prin urmare, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a respins contestația sa cu privire la decizia în litigiu.

45. Pentru aceleași motive, Altice susține, în subsidiar, că Tribunalul a denaturat elementele de probă atunci când a concluzionat că aranjamentele anterioare finalizării achiziției au conferit Altice drepturi de veto. Acest lucru înseamnă, la rândul său, că aprecierea care figurează la punctele 170-215 din hotărârea atacată referitoare la punctul 4.2.1 din decizia în litigiu, care se întemeiază pe concluzia potrivit căreia Altice deținea un drept de veto asupra acestor decizii strategice, este eronată. Prin urmare, Tribunalul a concluzionat în mod eronat că aranjamentele anterioare finalizării achiziției reprezintă o punere în aplicare în sensul articolului 4 alineatul (1) și al articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004.

46. Comisia nu este de acord cu aceste argumente.

b) Apreciere

47. Acest motiv este întemeiat pe erori care ar figura la punctele 91-215 din hotărârea atacată. Contrar cerințelor procedurale ale Curții[37], o trimitere atât de largă nu îi permite să determine care sunt elementele din hotărârea atacată pe care le contestă Altice[38]. În ședință, Altice a identificat punctele 111, 114, 123-125 și 131 din hotărârea atacată ca fiind principalele puncte pe care le-a contestat.

48. Altice invocă punctele 18 și 54 din Comunicarea jurisdicțională pentru a susține că Tribunalul, atunci când a confirmat concluzia Comisiei potrivit căreia aranjamentele anterioare finalizării achiziției au conferit Altice drepturi de veto în anumite domenii, a săvârșit o eroare de drept. În special, Tribunalul ar fi interpretat în mod eronat noțiunea de drept de veto astfel cum figurează în comunicarea menționată.

49. Comunicarea jurisdicțională oferă îndrumări pentru a permite întreprinderilor să stabilească, înainte de orice contact cu Comisia, dacă și în ce măsură regimul de control al concentrărilor economice al Uniunii le poate viza operațiunile. Aceasta nu aduce atingere niciunei interpretări pe care Curtea sau Tribunalul ar putea să o dea[39].

50. Vom analiza mai întâi punctul 54 din Comunicarea jurisdicțională, care introduce secțiunea referitoare la preluarea controlului exclusiv. O lectură atentă a acestei secțiuni indică faptul că aceasta analizează două situații distincte. Punctele 54-60 se referă la dobândirea controlului exclusiv *de iure* prin intermediul drepturilor de vot, de obicei prin achiziționarea unei participații majoritare sau minoritare în cadrul întreprinderii-țintă. Punctul 61 se referă la dobândirea controlului exclusiv *de facto* prin achiziționarea de acțiuni sau prin mijloace contractuale. Referirile de la punctul 54 la capacitatea unui acționar cu „drept de veto asupra deciziilor strategice” de a „bloca adoptarea deciziilor strategice” și la acționarii care pot „provoca o situație de blocaj” apar în contextul drepturilor de vot asociate acțiunilor. Prin urmare, acestea nu urmăresc să furnizeze o definiție sau o descriere a drepturilor de veto determinante pentru

[37] A se vedea de exemplu Hotărârea din 23 noiembrie 2021, Consiliul/Hamas (C-833/19 P, EU:C:2021:950, punctul 50 și jurisprudența citată).

[38] Această observație se aplică de asemenea în privința celui de al doilea aspect din cadrul celui de al șaselea motiv de recurs.

[39] Hotărârea din 18 ianuarie 2017, Toshiba/Comisia (C-623/15 P, nepublicată, EU:C:2017:21, punctele 67 și 71, precum și jurisprudența citată).

aprecierea drepturilor întemeiate pe contractul în cauză. Prin urmare, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că punctul 54 din comunicarea menționată este lipsit de relevanță în cadrul aprecierii aranjamentelor anterioare finalizării achiziției [40].

51. Punctul 18 din Comunicarea jurisdicțională prevede că, pentru a conferi controlul pe bază contractuală, „contractul trebuie să ducă la un control similar al conducerii și al celorlalte resurse ale întreprinderii, ca în cazul preluării de acțiuni sau active". Sunt date mai multe exemple, ultimul dintre acestea referindu-se la „drepturile de veto" în contextul contractelor care conduc „la o situație de control în comun dacă atât proprietarul activelor, cât și întreprinderea care controlează gestionarea dețin drepturi de veto față de deciziile comerciale strategice". Două decizii în materie de concentrări citate la nota de subsol 22 din această comunicare ilustrează această afirmație. Prima se referă la achiziționarea unui grup de hoteluri. O singură întreprindere, o societate mixtă, ar deține hotelurile. Cealaltă întreprindere le-ar administra în temeiul unui contract de administrare. Întreprinderile erau obligate să aprobe planurile de exploatare a hotelurilor de către societatea de administrare. În cazul în care părțile nu puteau ajunge la un acord, acestea desemnau un arbitru extern pentru soluționarea controversei, evitându-se astfel posibilitatea unei situații de blocaj [41].

52. Din această prezentare generală reiese că termenul de „drept de veto" este utilizat în acea parte a Comunicării jurisdicționale pentru a descrie o situație în care părțile la o operațiune convin că acordul cumpărătorului este necesar pentru anumite decizii comerciale care afectează întreprinderea-țintă. În măsura în care hotărârea atacată a confirmat în mod expres sau implicit utilizarea în decizia în litigiu a termenului „drept de veto" pentru a descrie aranjamentele prevăzute de acordurile anterioare finalizării achiziției, aceasta nu conține nicio eroare.

53. Motivul subsidiar invocat de Altice, întemeiat pe argumente similare, potrivit căruia Tribunalul ar fi denaturat elementele de probă, repune în discuție, în realitate, aprecierea faptelor efectuată de acesta, ceea ce nu este permis în cadrul unui recurs [42]. În plus, acesta se întemeiază pe premisa că aranjamentele anterioare finalizării achiziției nu au conferit „drepturi de veto", premisă pe care propunem Curții să o respingă pentru motivele expuse la punctele 50-52 din prezentele concluzii.

54. Având în vedere cele de mai sus, propunem Curții să respingă al patrulea motiv de recurs.

3. Al cincilea motiv: schimb de informații

a) Rezumatul argumentației

55. Altice invocă trei argumente pentru a contesta constatările Tribunalului în ceea ce privește schimbul de informații.

56. Prin intermediul primului aspect din cadrul celui de al cincilea motiv, Altice susține că punctele 226, 235 și 236 din hotărârea atacată denaturează sensul considerentelor (470), (479) și (482) ale deciziei în litigiu, considerând că în cuprinsul acestor considerente nu se afirma că

[40] Punctele 123-125 din hotărârea atacată.

[41] Cazul nr. COMP/M.3858 – Lehman Brothers/SCG/Starwood/Le Meridien din 20 iulie 2005, punctele 7-10. A doua decizie în materie de concentrări menționată la nota de subsol 22 din Comunicarea jurisdicțională (cazul nr. IV/M.126 – Accor/Wagon-Lits din 28 aprilie 1992) nu este suficient de detaliată pentru a permite să se formuleze concluzii utile în cadrul prezentului recurs.

[42] Hotărârea din 11 mai 2017, Dyson/Comisia (C-44/16 P, EU:C:2017:357, punctele 30 și 31 și jurisprudența citată).

schimburile de informații dintre Altice și întreprinderea-țintă au încălcat articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004. Interpretarea acestor considerente de către Tribunal este nerezonabilă, întrucât textul deciziei în litigiu confirmă în mod clar concluzia Comisiei potrivit căreia schimburile de informații, ca atare, reprezentau exercitarea unei influențe decisive.

57. Prin intermediul celui de al doilea aspect din cadrul celui de al cincilea motiv, Altice susține că Tribunalul nu a ținut seama de faptul că schimburile de informații ar putea încălca articolul 101 TFUE, care prevede un sistem de punere în aplicare *ex post*. Concluzia potrivit căreia schimburile de informații intră sub incidența sistemului de control *ex ante* prevăzut de Regulamentul nr. 139/2004 atunci când au loc în situații care au în cele din urmă ca rezultat o concentrare, dar care se transformă în încălcări ale articolului 101 TFUE în lipsa unei modificări a controlului, este anormală și incompatibilă cu jurisprudența Curții, potrivit căreia domeniul de aplicare al articolului 7 din Regulamentul nr. 139/2004 nu ar trebui să îl limiteze pe cel al Regulamentului (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 și 102 TFUE] [43].

58. Prin intermediul celui de al treilea aspect din cadrul celui de al cincilea motiv, se susține că hotărârea atacată nu explică modul în care schimburile de informații ar fi fost necesare pentru a realiza o modificare de durată a controlului sau pentru a prezenta o legătură directă cu punerea în aplicare a concentrării atunci când Altice a achiziționat acțiunile în cadrul întreprinderii-țintă. Prin urmare, Tribunalul nu ar fi respectat cerințele enunțate la punctul 49 din Hotărârea Ernst & Young.

59. Comisia nu este de acord cu aceste argumente.

b) Apreciere

60. În ceea ce privește pretinsa denaturare a elementelor de probă, revine Tribunalului sarcina de a stabili faptele. Cu excepția cazului în care există o inexactitate materială a constatărilor sale, nu există nicio eroare de drept care să poată fi apreciată de Curte [44].

61. Considerentul (470) al deciziei în litigiu arată că „primirea unor astfel de informații sensibile și detaliate […] în afara oricărui acord de echipă «curată» a făcut ca Altice să se afle într-o asemenea poziție ca și cum controla deja [întreprinderea-țintă] și, prin urmare, avea dreptul să solicite și să primească astfel de informații”. Considerentul (473) al deciziei în litigiu, punctul final al secțiunii care cuprinde considerentul (470), prevede: „Comisia consideră că faptul că solicitarea și primirea de către Altice a unor informații strategice cu privire la indicatorii-cheie de performanță ai întreprinderii-țintă și la viitoarea sa strategie de stabilire a prețurilor *contribuie la demonstrarea* exercitării de către Altice a unei influențe decisive […] [45].”

62. Considerentul (479) este primul paragraf al secțiunii din decizia în litigiu, intitulată „Concluzie privind încălcarea articolului 7 alineatul (1) din [Regulamentul nr. 139/2004]”. Acesta arată că dispozițiile SPA și comportamentul Altice începând cu data încheierii acordului, descrise la punctul 4.2 din decizia atacată, au reprezentat o punere în aplicare prematură a operațiunii. Secțiunea 4.2, intitulată „Influența Altice asupra întreprinderii-țintă”, cuprinde considerentele

[43] JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167.

[44] Hotărârea din 11 mai 2017, Dyson/Comisia (C-44/16 P, EU:C:2017:357, punctele 30 și 31 și jurisprudența citată).

[45] Sublinierea noastră. A se vedea de asemenea considerentele (477) și (478) ale deciziei în litigiu.

(178)-(478). Această secțiune analizează mai întâi rolul Altice în deciziile comerciale ale întreprinderii-țintă [secțiunea 4.2.1, considerentele (178)-(377)] și apoi schimburile de informații sensibile din punct de vedere comercial dintre Altice și întreprinderea-țintă [secțiunea 4.2.2, considerentele (378)-(478)]. În considerentul (482) se concluzionează că toate comportamentele descrise în secțiunea 4.2 au reprezentat exercitarea efectivă a unei influențe decisive.

63. Rezultă, așadar, din textul considerentelor (470), (479) și (482) ale deciziei în litigiu că Comisia nu a concluzionat că schimburile de informații dintre Altice și întreprinderea-țintă au încălcat ca atare articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004. Contextul în care se înscriu aceste considerente confirmă acest punct de vedere. Prin urmare, Tribunalul nu a denaturat faptele atunci când a reținut că Comisia nu concluzionase că schimbul de informații era suficient, în sine, pentru a stabili o încălcare a articolului 4 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 [46] și că Comisia a concluzionat în mod întemeiat în considerentul (478) al deciziei în litigiu că schimburile de informații au contribuit la demonstrarea faptului că Altice a exercitat o influență decisivă asupra anumitor aspecte ale activității întreprinderii-țintă [47].

64. Argumentele invocate de Altice prin intermediul celui de al doilea aspect din cadrul prezentului motiv, care se referă la aplicarea articolului 101 TFUE, sunt fundamental eronate. Dincolo de pretinsa denaturare a elementelor de probă invocată prin intermediul primului aspect din cadrul prezentului motiv, pe care propunem Curții să îl respingă, Altice nu a contestat constatarea Tribunalului potrivit căreia schimburile de informații au contribuit la demonstrarea exercitării de către Altice a unei influențe decisive asupra anumitor aspecte ale activității întreprinderii-țintă. Schimburile de informații au fost inerente funcționării aranjamentelor anterioare finalizării achiziției și au reprezentat un element constitutiv al exercitării de către Altice a unei influențe decisive asupra întreprinderii-țintă [48]. Ar fi ilogică, dacă nu chiar nelegală [49] neluarea în considerare de către Comisie a schimburilor de informații în cadrul aprecierii sale cu privire la celălalt comportament în temeiul articolului 4 alineatul (1) și al articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, aceasta efectuând, în schimb, o apreciere separată a acestora în raport cu articolul 101 TFUE.

65. Prin urmare, argumentul privind aplicarea considerațiilor expuse la punctul 49 din Hotărârea Ernst & Young ar trebui respins pentru motivele prezentate la punctul 41 din prezentele concluzii.

66. Având în vedere cele de mai sus, propunem Curții să respingă al cincilea motiv de recurs.

C. Al șaselea motiv: evaluarea amenzilor

67. Altice împarte acest al șaselea motiv în patru aspecte. Acestea pot fi clasificate în patru mari categorii: (i) dacă încălcările au fost săvârșite din neglijență; (ii) motivarea Tribunalului; (iii) afirmația potrivit căreia, întrucât încălcările sunt diferite, în special în ceea ce privește durata lor, nivelul amenzilor ar trebui să fie diferit și (iv) proporționalitatea amenzilor, luate în considerare separat și cumulativ.

[46] Punctul 226 din hotărârea atacată.

[47] Punctul 235 din hotărârea atacată.

[48] Considerentele (49) și (50) ale deciziei în litigiu.

[49] A se vedea articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004.

1. Primul aspect: încălcări săvârșite din neglijență

a) Rezumatul argumentației

68. Altice susține că, contrar celor constatate de Tribunal la punctele 279-296 din hotărârea atacată, articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 nu au fost încălcate din neglijență. Jurisprudența recunoaște că întinderea obligației prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 nu este clară. Aranjamentele anterioare încheierii unui acord de concentrare reprezintă o practică standard în domeniul fuziunilor și achizițiilor. De asemenea, a fost pentru prima dată când Comisia a declarat că aceste tipuri de aranjamente și schimburi de informații în perioada cuprinsă între semnarea acordului de concentrare și transferul de acțiuni ale întreprinderii-țintă constituie o punere în aplicare. Altice susține de asemenea că nu a fost astfel afectată capacitatea Comisiei de a detecta concentrarea, întrucât a transmis Comisiei proiectul de SPA împreună cu proiectul de formular CO.

69. Comisia nu este de acord cu această afirmație.

b) Apreciere

70. La punctele 279-296 din hotărârea atacată au fost analizate argumentele Altice potrivit cărora amenzile erau nelegale ca urmare a lipsei neglijenței sau a intenției din partea sa. După o scurtă expunere a argumentelor care figurează la punctul 279 din hotărâre, Tribunalul a amintit că, potrivit articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, pot fi impuse amenzi pentru încălcări care au fost săvârșite în mod intenționat sau din neglijență. În continuare, a prezentat modul în care această dispoziție a fost interpretată în jurisprudență. La considerentele 284-290 din hotărârea atacată au fost analizate elementele și probele pe baza cărora Comisia a concluzionat că Altice a dat dovadă de neglijență. Tribunalul a respins argumentele invocate de Altice împotriva acestei aprecieri. Constatările care figurează la punctele 284-290 din hotărârea atacată nu fac obiectul prezentului recurs. Altice contestă doar constatările de la punctele 292 și 293, care vizează argumentele sale privind lipsa de claritate a dispoziției juridice în cauză și lipsa unor precedente.

71. Astfel cum se arată în mod întemeiat la punctele 282, 292 și 293 din hotărârea atacată, potrivit unei jurisprudențe constante, condiția privind neglijența este îndeplinită atunci când întreprinderea în cauză nu putea să nu cunoască natura comportamentului său, indiferent dacă era sau nu era conștientă de faptul că încălca normele de drept al Uniunii [50]. Faptul că un comportament care prezintă aceleași caracteristici nu a fost examinat în trecut nu înseamnă că o întreprindere nu poate fi considerată răspunzătoare pentru un astfel de comportament [51].

72. Altice nu contestă că dispune de o experiență semnificativă în tranzacțiile aferente concentrărilor. Un aspect și mai important, documentele justificative actuale arată că aceasta a fost informată cu privire la riscul ca propriul comportament să constituie „gun jumping” sau, cu alte cuvinte, „să împiedice o decizie a autorității de concurență și să acționeze ca și cum ar fi fost

[50] A se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2013, Schenker & Co. și alții (C-681/11, EU:C:2013:404, punctul 37 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 10 iulie 2014, Telefónica și Telefónica de España/Comisia (C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punctul 156 și jurisprudența citată).

[51] A se vedea în acest sens Hotărârea din 6 decembrie 2012, AstraZeneca/Comisia (C-457/10 P, EU:C:2012:770, punctul 164), și Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctul 43).

acordată autorizația”[52]. Există numeroase elemente care susțin concluzia că părțile la concentrare au intenționat și, în realitate, au pus în aplicare acordul înainte de notificare și de autorizare, ignorând recomandările exprese potrivit cărora ar încălca normele aplicabile dacă ar proceda astfel. Măsurile luate au fost mai mult decât pregătitoare și au mers dincolo de păstrarea valorii întreprinderii-țintă. Acestea nu au făcut obiectul unor garanții precum acordurile de nedivulgare sau utilizarea unor acorduri de „echipă curată”. Sugestia Altice potrivit căreia această metodă procedurală este o practică normală în materie de fuziuni și de achiziții este îngrijorătoare și merită atenția Comisiei.

73. Argumentul potrivit căruia Altice nu a afectat capacitatea Comisiei de a detecta concentrarea întrucât a prezentat proiectul de SPA împreună cu proiectul de formular CO este, în opinia noastră, lipsit de relevanță pentru a aprecia dacă încălcarea a fost săvârșită din neglijență. Cel mult, acesta poate fi relevant pentru aprecierea gravității încălcării obligației de notificare prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004[53].

2. Al doilea aspect: motivarea pentru aplicarea amenzilor

a) Rezumatul argumentației

74. Altice susține că Tribunalul a încălcat articolul 296 TFUE și articolul 41 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene atunci când a concluzionat că decizia în litigiu cuprindea o motivare suficientă în ceea ce privește nivelul amenzilor în temeiul articolului 7 alineatul (1) și al articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004. Motivarea de la punctele 297-362 din hotărârea atacată, în special punctele 314-324 din aceasta, astfel cum s-a precizat în ședință, ar fi insuficientă și contradictorie. Tribunalul ar fi trebuit să explice motivul pentru care, în cazul în care Comisia era în măsură să aplice două amenzi distincte pentru încălcarea acestor dispoziții, aceasta nu trebuia să aprecieze separat nivelul fiecărei amenzi.

75. Comisia consideră că Curtea ar trebui să declare acest argument inadmisibil, întrucât nu respectă cerința potrivit căreia un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită și nici argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere[54].

b) Apreciere

76. Comisia subliniază în mod întemeiat că argumentul Altice este succint. Acesta conține totuși suficiente detalii pentru a permite Comisiei să se apere, iar Curții să se pronunțe asupra acestuia.

77. Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea impusă la articolul 296 al doilea paragraf TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul urmat. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă aceste condiții este apreciată atât în raport cu modul său de redactare, cât și cu contextul în care a fost adoptat[55].

[52] Punctele 286-289 din hotărârea atacată și considerentul (582) al deciziei în litigiu.

[53] Această concluzie este în conformitate cu abordarea reținută la punctele 364-368 din hotărârea atacată.

[54] Hotărârea din 9 noiembrie 2017, TV2/Danmark/Comisia (C-649/15 P, EU:C:2017:835, punctul 34 și jurisprudența citată).

[55] Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia (C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 16 și jurisprudența citată).

78. Punctele 315-324 din hotărârea atacată conțin motivele respingerii de către Tribunal a argumentului formulat de Altice potrivit căruia amenzile ar fi nelegale ca urmare a motivării necorespunzătoare a deciziei în litigiu. Tribunalul amintește mai întâi că, potrivit articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, Comisia poate aplica amenzi care nu depășesc 10 % din cifra totală de afaceri a întreprinderii în cauză și că, potrivit articolului 14 alineatul (3) din acest regulament, Comisia trebuie să țină seama de natura, gravitatea și durata oricărei încălcări atunci când stabilește cuantumul amenzii. La punctul 319 din hotărârea atacată se arată că, în considerentele (568)-(599) ale deciziei în litigiu, Comisia a explicat natura, gravitatea și durata încălcărilor respective. Punctele 320-322 din hotărâre rezumă motivarea deciziei în litigiu. La punctul 323 se concluzionează că această motivare a fost suficientă, întrucât a permis Altice să se apere, iar Tribunalului să își exercite controlul.

79. Din textul punctelor 320-323 din hotărârea atacată reiese în mod clar că Tribunalul a considerat că Comisia a evaluat separat natura, gravitatea și durata fiecăreia dintre încălcări. Comisia a considerat că ambele încălcări au subminat eficacitatea Regulamentului nr. 139/2004, că ambele au fost grave și au fost comise cel puțin din neglijență, dar că duratele lor au fost diferite.

80. Astfel, Tribunalul a examinat împreună elementele comune ale încălcărilor și a apreciat separat elementele divergente. Aceasta a fost o abordare adecvată a Tribunalului. Aceasta nu contrazice concluzia sa potrivit căreia Comisia avea posibilitatea de a aplica două amenzi. În lipsa unor orientări detaliate privind calcularea amenzilor, care să precizeze, de exemplu, ponderea atribuită celor trei criterii diferite și punctele de plecare sau factorii de multiplicare pentru unul sau mai multe dintre acestea, Tribunalul era îndreptățit să confirme că motivarea deciziei în litigiu cu privire la acest aspect este suficientă [56].

81. Ca răspuns la susținerea potrivit căruia decizia în litigiu ar fi lipsită de transparență în ceea ce privește modul de calcul al amenzilor pe care le-a aplicat în temeiul articolului 14 din Regulamentul nr. 139/2004, am dori să facem observațiile de mai jos. Până în prezent, Comisia a aplicat astfel de amenzi numai în câteva cazuri, ceea ce înseamnă că a procedat astfel într-un număr limitat de circumstanțe în care întreprinderile au încălcat articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 [57]. Prejudiciul care rezultă din astfel de încălcări este dificil de cuantificat în termeni pur pecuniari [58]. În cazul în care Comisia ar adopta o abordare bazată pe prejudiciu, punerea în aplicare nelegală a unei concentrări problematice ar fi, după toate probabilitățile, sancționată mai sever decât cea a unei concentrări care nu este problematică. Această abordare ar putea fi contrară principiului potrivit căruia, întrucât toate concentrările de dimensiune comunitară trebuie notificate Comisiei și declarate compatibile cu piața internă înainte de a fi puse în aplicare, orice încălcare a acestei norme ar trebui sancționată în același mod. Concentrările sunt evenimente excepționale în cursul existenței unei întreprinderi. Acestea implică riscuri financiare și în termeni de reputație considerabile și sunt foarte costisitoare în ceea ce privește costurile legate de achiziție, finanțare, taxe și timp de gestionare [59]. În cazul în care nivelul amenzilor ar putea fi evaluat cu precizie, întreprinderile ar putea include

[56] A se vedea prin analogie Hotărârea din 10 iulie 2014, Telefónica și Telefónica de España/Comisia (C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punctul 181 și jurisprudența citată), și Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctele 68 și 69 și jurisprudența citată).

[57] A se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Wahl prezentate în cauza Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:23, punctele 44 și 45). Comisia a aplicat amenzi simbolice în cazul nr. IV/M.920, Samsung/AST, Decizia Comisiei din 18 februarie 1998, și în cazul nr. IV/M.969, A. P. Møller, Decizia Comisiei din 10 februarie 1999. În cazul nr. COMP/M.4994, Electrabel/Compagnie Nationale du Rhône din 10 iunie 2009 și în cazul nr. COMP/M.6850 Marine Harvest/Morpol din 30 septembrie 2013, Comisia a aplicat amenzi totale de 20 de milioane de euro.

[58] Ambele împrejurări sunt în contrast cu situația referitoare la încălcarea articolului 101 TFUE.

[59] Conform informațiilor de pe website-ul Altice, întreprinderea-țintă avea o valoare a întreprinderii de 7,4 miliarde de euro, fără lichidități și fără datorii. Contravaloarea în numerar era de 5,6 miliarde de euro. Taxele aferente operațiunii se ridicau la 122 de milioane de euro.

riscul asociat neconformității în analiza cost-beneficiu aferentă unei concentrări. În plus, constatarea încălcării articolului 4 alineatul (1) și a încălcării articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 nu este simplă. Deși anumite aspecte precum publicitatea și comercializarea pot fi aduse în atenția Comisiei prin intermediul unor informații din sfera publică, alte strategii de punere în aplicare prematură implică modificări pe care persoanele din exterior nu le pot detecta [60]. Toate aceste considerații scot în evidență importanța efectului disuasiv la stabilirea de către Comisie a nivelului amenzilor pentru comportamente interzise în acest domeniu. Efectul disuasiv este, fără îndoială, mai mare atunci când există un anumit grad de imprevizibilitate în ceea ce privește nivelul amenzilor pe care Comisia le-ar putea aplica într-un caz individual. În situația actuală, cu condiția ca procesul decizional al Comisiei să respecte principiile generale ale dreptului Uniunii, în special egalitatea de tratament, proporționalitatea și obligația de motivare, și ca deciziile sale să facă obiectul unui control jurisdicțional efectiv, nu considerăm că menținerea unor structuri de piață concurențiale și respectarea deplină a regimului Uniunii de control al concentrărilor economice ar fi favorizate de o mai mare transparență în calcularea amenzilor pentru încălcări ale Regulamentului nr. 139/2004 [61].

3. Al treilea aspect: diferențele dintre încălcări reflectate în nivelul amenzilor

a) Rezumatul argumentației

82. Altice susține că punctele 320-324 din hotărârea atacată conțin o eroare de drept în măsura în care la aceste puncte se reține că articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 poate conduce la aplicarea a două amenzi distincte în cuantumuri identice pentru două încălcări pretins autonome, în pofida naturii, a gravității și a duratei lor diferite. Altice consideră că încălcarea articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 este mai puțin gravă decât încălcarea articolului 7 alineatul (1) din același regulament, în măsura în care prima este instantanee, iar cea de a doua este continuă. La punctul 343 din hotărârea atacată nu este explicat motivul pentru care durata celor două încălcări nu poate fi comparată. Această constatare ar fi, de altfel, eronată în drept, întrucât Regulamentul nr. 139/2004 nu conține niciun element care să o susțină. Dacă o amendă de 62,25 milioane de euro este proporțională în raport cu o încălcare care a durat 137 de zile, amenda pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, care a durat doar o zi, nu ar trebui să fie mai mare de 450 000 de euro.

83. Comisia nu este de acord cu această afirmație.

b) Apreciere

84. Argumentele invocate de Altice se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii atacate. La punctele 320-324 din aceasta s-a examinat caracterul adecvat al motivării deciziei în litigiu. Acest lucru reiese din titlul care precedă punctul 312 și din textul acestui punct, care rezumă argumentele invocate de Altice, precum și din cuprinsul punctului 314, care face trimitere la

[60] Regimul prevăzut la articolul 101 TFUE de acordare a imunității la amenzi sau de reducere a amenzilor în favoarea avertizorilor și a întreprinderilor care cooperează cu Comisia, pe care Comisia se bazează pentru a afla despre o eventuală încălcare a acestei dispoziții, nu ar funcționa în contextul concentrărilor.

[61] Pentru o opinie contrară, a se vedea de exemplu Memeti, N., „Monetary Fines in EU Mergers: In Need for More Regulation”, *Market and Competition Law Review*, aprilie 2019, volumul III, nr. 1, p. 209-233.

articolul 296 al doilea paragraf TFUE, din jurisprudența prin care a fost interpretat acest articol și din cele două puncte concluzive ale acestei secțiuni, respectiv punctele 319 și 323, în care se statuează că motivarea deciziei atacate este suficientă.

85. Punctele din hotărârea atacată pe care Altice le contestă nu examinează temeinicia pe fond a motivării deciziei în litigiu. Prin urmare, acestea nu pot fi contestate pentru motivul că ar conține o astfel de eroare de drept.

86. În ceea ce privește pretinsa nemotivare la punctul 343 din hotărârea atacată, la acest punct, care figurează în secțiunea referitoare la nelegalitatea amenzilor în raport cu principiul proporționalității, se arată că această comparație este imposibilă deoarece „o încălcare instantanee […] nu are o durată”. Această motivare, deși succintă, explică decizia Tribunalului cu privire la acest aspect și permite contestarea acesteia în cadrul recursului, astfel cum a procedat Altice.

87. În cadrul contestației sale pe fond împotriva acestei constatări, Altice susține că niciun element din Regulamentul nr. 139/2004, în special articolul 4 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) sau articolul 14 alineatul (2) din acesta, nu susține concluzia Tribunalului. Nu suntem de acord. După cum se explică la punctul 17 din prezentele concluzii, cerința prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 de a notifica o concentrare reprezintă o obligație procedurală care se cristalizează atunci când sunt îndeplinite cele două condiții prevăzute de această dispoziție. Prin urmare, este corect să se afirme că încălcarea acestei dispoziții este instantanee și nu are o durată, ceea ce face imposibilă compararea acesteia cu o încălcare a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, întrucât, astfel cum recunoaște Altice, această din urmă încălcare are o durată. Având în vedere această concluzie, trebuie respins argumentul său potrivit căruia amenda pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) din regulamentul menționat ar trebui redusă la 450 000 de euro [62].

4. Al patrulea aspect: proporționalitatea amenzilor, luate în considerare separat și cumulativ

a) Rezumatul argumentației

88. Altice susține că aplicarea unei amenzi de 62,25 milioane de euro pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, care este identică cu cea sancționată în temeiul articolului 7 alineatul (1) prima teză din acest regulament, este disproporționată. În plus, aceasta susține că fiecare dintre amenzi este disproporționată, întrucât Comisia aplicase anterior amenzi mult mai mici pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004. În sfârșit, Altice susține că la punctul 308 din hotărârea atacată se afirmă în mod eronat că notificarea operațiunii sau propunerea de angajamente înainte de semnarea SPA „nu poate atenua caracterul ilicit al comportamentului său”. Această afirmație denaturează susținerea Altice potrivit căreia, în cadrul aprecierii naturii și a gravității fiecărei încălcări, Comisia ar fi trebuit să țină seama de aceste împrejurări.

89. Comisia nu este de acord cu aceste argumente.

[62] Hotărârea din 4 martie 2020, Marine Harvest/Comisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, punctul 115).

b) Apreciere

90. Jurisprudența nu susține teza Altice potrivit căreia, în cazul în care două amenzi sunt aplicate printr-o singură decizie, este necesar să se aprecieze proporționalitatea fiecăreia dintre acestea [63]. Având în vedere raționamentul pe care îl propunem Curții pentru a respinge primele două motive de recurs, argumentul potrivit căruia Altice este sancționată de două ori pentru același comportament trebuie, prin urmare, să fie respins [64].

91. Potrivit articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, cuantumul maxim al amenzilor nu poate depăși 10 % din cifra totală de afaceri a unei întreprinderi. Comisia subliniază că amenzile pe care le-a aplicat Altice reprezentau 0,5 % din cifra de afaceri totală a acesteia în anul anterior adoptării deciziei în litigiu. Altice nu a repus în discuție exactitatea sau pertinența luării în considerare de către Comisie a acestei considerații în cadrul aprecierii proporționalității amenzii în raport cu cerința privind caracterul disuasiv. Este evident că amenzile anterioare pentru încălcări similare nu au avut un efect disuasiv suficient asupra Altice, astfel încât trebuie respins argumentul său potrivit căruia aplicarea unor amenzi considerabil mai mari este disproporționată. Mai mult, o practică decizională anterioară a Comisiei nu poate să servească drept cadru juridic cu privire la amenzile în materie de concurență [65].

92. Argumentul formulat de Altice potrivit căruia Tribunalul nu a „asigurat proporționalitatea amenzilor” este vădit nefondat pentru două motive. În primul rând, punctele 332-349 din hotărârea atacată privesc argumentul Altice potrivit căruia amenzile sunt nelegale din perspectiva principiului proporționalității. Cu excepția punctului 343, Altice nu repune în discuție niciun element al aprecierii acestui aspect [66]. În al doilea rând, Tribunalul, în exercitarea competenței sale de fond, a examinat cererea de reducere a amenzii în contextul motivului întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității invocat de Altice. În exercitarea competenței sale de fond, Tribunalul a arătat că era obligat „să examineze orice critică, de drept sau de fapt, prin care se urmărește să se demonstreze că cuantumul amenzii nu este adecvat în raport cu gravitatea și cu durata încălcării”, „ținând seama de toate împrejurările cauzei” pentru a „stabili un cuantum al amenzii care să fie proporțional, având în vedere criteriile pe care le consideră adecvate, cu gravitatea încălcării săvârșite de reclamantă și care să fie de asemenea suficient de disuasiv” [67]. Din cele de mai sus rezultă că Tribunalul a ținut seama de principiul proporționalității atunci când a exercitat controlul asupra amenzilor în cadrul exercitării competenței sale de fond. Altice nu contestă niciun element specific al acestei analize. Afirmația sa potrivit căreia Tribunalul nu a luat în considerare fiecare încălcare în parte este de fapt eronată, întrucât a constatat că circumstanța atenuantă se aplica amenzii numai pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004.

63 Hotărârea din 3 aprilie 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie (C-617/17, EU:C:2019:283, punctele 38 și 39).

64 A se vedea punctele 14-27 din prezentele concluzii, în special punctul 20, și Hotărârea din 4 martie 2020, Marine Harvest/Comisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, punctul 116).

65 A se vedea prin analogie Hotărârea din 7 iunie 2007, Britannia Alloys & Chemicals/Comisia (C-76/06 P, EU:C:2007:326, punctul 60 și jurisprudența citată).

66 A se vedea punctul 86 din prezentele concluzii.

67 Punctele 350, 354, 355 și 363 din hotărârea atacată.

93. Altice susține că punctul 308 din hotărârea atacată denaturează susținerea sa potrivit căreia, la aprecierea naturii și a gravității fiecărei încălcări, Comisia ar fi trebuit să ia în considerare faptul că Altice notificase operațiunea și propusese angajamente înainte de semnarea SPA. Întrucât Altice nu a furnizat alte precizări sau argumente juridice în susținerea acestei pretinse erori, aceasta nu îndeplinește cerințele Curții și trebuie respinsă pe această bază [68].

94. Având în vedere toate cele de mai sus, propunem Curții să respingă al șaselea motiv de recurs și, prin urmare, recursul în totalitate.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

95. Potrivit dispozițiilor articolului 138 alineatele (1) și (2) coroborate cu cele ale articolului 184 alineatele (1) și (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

96. Întrucât Altice a căzut în pretenții, iar Comisia a solicitat obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie în cadrul prezentei proceduri.

97. Potrivit articolului 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură coroborat cu articolul 184 alineatele (1) și (2) din același regulament, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

98. Consiliul trebuie obligat la suportarea propriilor cheltuieli de judecată.

V. Concluzie

99. Prin urmare, propunem Curții:

– respingerea recursului;

– obligarea Altice Group Lux Sàrl, fostă New Altice Europe BV, în lichidare, la suportarea propriilor cheltuieli de judecată și a celor efectuate de Comisia Europeană;

– obligarea Consiliului Uniunii Europene la plata propriilor cheltuieli de judecată.

[68] A se vedea punctul 47 din prezentele concluzii.